Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Mart 2020
Sayı: 261

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İdlip'teki savaş; işçi sınıfı ve kitlelerin çıkarları

Öncelikle şunu hatırlatmakta fayda var: Bugün 4 milyon civarında insanın yaşadığı söylenen İdlip bölgesinde 50 bin kadar El Kaide ile IŞİD'e bağlı terörist var. Esad rejimi, Rusya'nın askeri desteğiyle İdlip'i geri almaya çalışıyor. Öte yandan AKP hükümeti ve Erdoğan, Rusya ile aylar öncesinden anlaşmalar yaparak İdlip bölgesindeki sorunları çözmeye aday oldu. Ancak haftalardan beri yaşanan savaş, artan ölümler ve göç hiçbir sorunun çözülmediğini ortaya koyuyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, *işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

Sınıf Mücadelesi, *sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

Sınıf Mücadelesi, *uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

Sınıf Mücadelesi'*nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Ekonomik krizle birlikte Amerika emperyalizmi, Ortadoğu'daki petrol ve doğalgaz çıkarlarını yavaş yavaş kaybetmeye başladı. Buna çare olarak Büyük Ortadoğu Projesi planını oluşturdu. Ardından Irak, Suriye, Libya ve diğer bölge ülkelerinde savaşlar, iç savaşlar ve genel bir kargaşa yaşanmaya başlandı. Savaşların ve kargaşanın bedelini esasen bölge halkı ve emekçileri milyonlarca ölü, on milyonlarca göçmen ile inanılmaz acı ve yoksulluk çekerek ödüyor.

Hem Batı hem de Ortadoğu medyası bu konuyla ilgili masallar anlatıp hedef şaşırtıyor. Yaşanan facialarn temelinde kapitalist, emperyalist sistemin olduğunu açıklamadıkları gibi açıklayan ve anlatana da saldırıyorlar. Çünkü kitleler, esas nedenleri görüp algılamaya başlayınca ayaklanabilirler! Yüzlerce ölüme rağmen Lübnan, Irak ve İran'da yaşanan kitle eylemleri belki de bir başlangıç.

Rusya, 2011'den sonra Esad rejimini denetimi altına alıp hem Suriye'deki hem de bölgedeki çıkarlarını, özellikle temel gelir kaynağı olan petrol ve doğalgaz pazarını, garantilemeye çalışıyor. Bu nedenle Esad rejimine tüm ülkeye hakim olabilmesi için askeri ve siyasi destek veriyor.

Bu durum kendisinin bölgedeki çıkarlarına darbe vurduğundan, ABD, Avrupa Birliği'nin desteğiyle Suriye dahil tüm bölgede petrol kaynaklarının en yoğun olduğu yerlere yerleşerek, çıkarlarını savunmak için savaş dahil her türlü yola baş vuruyor, vurmaya da devam edecek. ABD'nin, Rusya ile sorun çıktığı anda lafta Türkiye'nin yanında gözükmesi bu sebepten kaynaklanıyor. ABD, Türk askerini kendi çıkarına göre yönlendirmek istiyor.

Sahada savaş devam ediyor; her gün yüzlerce insan ve asker ölüyor, bir milyondan fazla insan kış günlerinde yollara döküldü. Rusya'ya çok yakınlaşan Erdoğan ve hükümeti, artık Putin ile eskisi gibi sıkı ilişkileri sürdüremiyor; hatta Rusya ile arasının giderek açılma olasılığı yüksek. Suriye'de Rusya'yı durduramaz hale gelen Erdoğan, Trump ile iyi ilişkiler kurup ABD ve NATO'ya yöneldi. Erdoğan önce 5 Mart'ta Putin, Merkel ve Makron ile bir zirve yapacaklarını duyurdu; Putin ise böyle bir şeyin söz konusu olmadığını ifade etti. Yani Putin karşısına Erdoğan ile Merkel ve Makron'u almak istemedi ve Erdoğan'ı önemsemedi.

İdlip'te 33 askerin ölümünün ardından, bu kez ikili bir görüşme açıklandı; Erdoğan askerini öldüren tarafın ayağına yani Moskava'ya gidecek. Üstelik savaş gerekçesi saydığı "gözlem noktalarını" geri alamamışken. Bunlar Erdoğan'ın elinin güçlü olmadığını, hatta boş atıp boş tuttuğunu gösteriyor. Bu nedenle sığınmacılara sınırları açarak Avrupa ülkelerinin desteğini ve daha önce "ey Amerika" diye kükrediği ABD'nin desteğini arıyor.

Özetle, İdlip'teki savaş ne İdlip ne de Suriye ile sınırlı. Bu savaş ve çıkar kavgasının arkasında ekonomik krizden dolayı sıkışan ABD ile Rusya arasındaki büyük hakimiyet mücadelesi, doğalgaz ve petrol kavgası var. Bu iki büyük güç Erdoğan rejimini kendi çıkarları için Suriye savaşında maşa olarak kullanmaya çalışıyor. Suriye ve Türkiye dahil, bölgedeki tüm işçilerin kendi sınıfsal eksenlerinde hareket edip kendi sınıf çıkarlarını öne çıkarmaları gerekiyor. Aksi halde şu veya bu ülke kapitalistlerinin kurbanı olacaklar. Tıpkı Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında olduğu gibi. (01.03.2020)

Sağlıkta şiddet

Dünya çapında 2001 yılında yapılan bir araştırmaya göre, sağlık çalışanları diğer iş alanlarına kıyasla 16 kez daha fazla saldırıya uğramakta. Türkiye'de son 6 yılda, kayıtlara geçen, 68 bini aşkın sağlık çalışanı şiddete maruz kalmış. Bu da her saat 1 sağlık çalışanının şiddete uğradığını gösteriyor.

Sağlık bakanlığının yayınladığı Sağlık İstatistikleri Haber Bülteni'nin yeni verilerine göre 2018 yılında Türkiye'de 782 milyon 515 bin 214 hastane başvurusu gerçekleşti. Türkiye nüfusunun 83 milyon olduğu göz önünde bulundurulursa, kişi başına düşen doktor müracaatı sayısı 1 yılda 9,5. Yani 2018 yılında herkes en az 9 kere hastaneye müracaat etti. Bu başvuruların 3'te 1'i aile hekimliği gibi birinci basamak sağlık hizmeti kuruluşlarına yapılırken 3'te 2'siüniversite ile eğitim ve araştırma hastanelerinin de içinde bulunduğu ikinci ve üçüncü basamak sağlık hizmetleri kuruluşlarına gerçekleşmiş. 2015 yılı verilerine göz atarsak, aynı yıl acil servis başvurusunun 110 milyonu aştığını görürüz. Bu da tüm nüfusun yılda en az 1 kere acil servise müracaat ettiğini gösteriyor.

Sağlıkta performans sistemi ile kar amacıyla çalışan ticarethanelere çevrilen hastaneler, "en kısa sürede en fazla hasta muayenesi ve tedavisi" amacıyla çalışmakta. Bu da sağlık çalışanlarının hastalara ayırdığı süreyi azalttığı gibi, nitelikli sağlık hizmeti sunulmasını engelliyor. 2018 yılının verilerine göre Türkiye'de 100 bin kişiye 187 doktor, 301 hemşire/ebe düşüyor.

Dünya oranlarına kıyasla bunlar çok düşük sayılar. Tabipler Odası'nın paylaştığı bir anket çalışmasına göre sağlıkta şiddete sebep olan sorunlar içerisinde; kalabalık ve gürültülü ortamlar, hastaneye uygun olmayan mimari, çalışan yetersizliği, uzun bekleme süreleri ile yetersiz güvenlik sayılmış.

Türkiye'de herhangi bir poliklinikten muayene olmak için beklemeniz gereken süre en az 1-2 ay. Acil serviste bekleme süresi en az 4-5 saat. İçinde farelerin cirit attığı, birçoğu deprem yönetmeliğine uygun olmayan, yağmur yağdığında çatıları çöken hastanelerde hangi nitelikli sağlık hizmeti olabilir?

Bu koşullarda, bir de yoğunluktan dolayı şikayetlerinize yeterli vakit ayıramayan hekimler ve sağlık çalışanları ile yüz yüze geliyorsunuz. Dünya sağlık örgütüne göre olması gereken ortalama muayene süresi 40 dakika iken, Türkiye'de polikliniklerde 8-9 dakika, acil serviste 3-5 dakika.

Bu ay tam da bu ankette sağlıkta şiddete sebep olduğu sayılan şeylerle alay eden bir durum yaşandı. İstanbul'un yine en kalabalık semtlerinden olan Bakırköy'de bir devlet hastanesinin acil servisinde alan genişletmek için inşaat çalışmaları yapılıyor. Acil servis daha uygun bir yere geçici olarak taşınmıyor, inşaat acilin daha az yoğun olduğu saatlerde yapılmıyor, inşaatın hastaların sağlığına etkisiyle ilgili hiçbir önlem alınmıyor. Hem hastalar o şantiye kirinin içerisinde sağlık hizmeti almaya çalışıyor, hem de sağlık çalışanları çalışmaya çalışıyor. Sonuçta acil serviste çalışan bir doktor üç kişi tarafından darp edildi ve doktor bu sebepten istifa etti.

Hastanelerin deprem yönetmeliğine uygun olmadığı, tekrar tekrar yıkılıp yapıldığı, büyük rantlar uğruna şehrin dışına "mega" binalara taşındığı bir yerde sağlık sisteminin elbette sorunları hiç bitmiyor.

İstanbul nüfusunun ciddi bir kesiminin temiz suya erişimi sağlayan bir barajın yıkılması, şehrin depremin zararlarına daha açık bir hale gelmesi pahasına 145 milyar TL'lik bir kanal projesi tartışılıyor. İstanbul'un en kalabalık semtindeki bir hastanenin iyileştirilmesindeki özensizlik ile kıyaslandığında insanlardan alınan vergilerin insan sağlığına mı yoksa patronların cebine mi ayrıldığı açıkça belli oluyor.

Sağlık çalışanlarının şiddete uğramadığı, herkese eşit ve koşulsuz sağlık hizmetinin sunulduğu yeni bir yaşam çok uzakta değil. (28.02.2020)

İstanbul'da ulaşıma zam

10 Şubatta uygulamaya konan yeni zamla birlikte İstanbul'da tam bilet 3,5 TL, aylık akbil 275 TL, öğrenci aylık akbilinin fiyatı 50 TL'ye yükseltildi.

2012'den 2020'ye kadar yaklaşık %80 oranında artan tam bilet fiyatı, emekçiler için büyük yük. 2012'de gelirinin neredeyse çeyreğini ulaşıma ayıran emekçiler, bu oran düşse de genel hayat pahalılığı dikkate alındığında hala önemli oranda para ayırıyor. Üstelik, Metrobüsün çalışmaya başlaması ve ardından metro ve tramvay hatlarının birbirine eklenmesiyle, aktarma yapma zorunluluğu arttırıldı. Ayrıca metrobüste tek bilet ile sadece üç durak gidilebiliyor, Marmaray'da tek bilet ise normal bilete göre çok daha pahalı.

TL	2012	2014	2017	2020	2012-2020 Arası Zam Oranı
Tam Akbil	1.95	2.30	2.60	3.50	79%
İndirimli Akbil	1.10	1.15	1.25	1.75	59%
Aylık Tam Akbil	155	185	205	275	77%
Aylık İndirimli Akbil	75	80	85	50	-33%
Asgari Ücret	720	868	1404	2324	223%
Kaç Bilet Basabilirim?	369	377	540	664	80,00%
Aylık Akbilin Ücretimdeki Payı	22%	21%	15%	12%	

Büyük umutlarla Belediye'nin başına getirilen İmamoğlu, daha ilk yılını doldurmadan ulaşıma %35 zam yaptı. Tepkilere cevap olarak hükümetin yaptığı zammı göstererek topu iktidara attı.

AKP'den CHP'ye geçen belediyeler, büyük reklamlarla tasarruf çabasında olduklarını yayıyor. Bu durum, hem gerçekleştiremedikleri vaatlere hem de kasaların boş olduğu fikrini vermesi açısından yaptıkları zamma gerekçe oluyor. Sonuçta bu politik bir manevra çünkü seçimden önce yapılanın aksini söylemişlerdi.

AKP'li belediyelerde, kayyum atanan belediyelerde yandaşlar için vurgunlar, hesapsız, yararsız işler yapıldığı açık. Ancak son zamla CHP'li belediyelerde de gerekçe ne olursa olsun izlenen yol aynı; para lazım olunca kitlelerden alınıyor.

İmamoğlu ya da CHP, veya başka bir kurtarıcıya değil, kendi sınıfımıza güvenmeliyiz. (29.02.2020)

Yeni yılda ilaçlara %12 zam!

Her yıl olduğu gibi, ilaç fiyatının belirlenmesinde kullanılan sabit avro kuru şubatta 3.4'ten 3.8'e çıktı. Bu ilaç fiyatlarında %12'lik zam demek. Sabit kuru devlet, ilaç sektörü patronlarıyla beraber belirliyor.

Türkiye'de ilaç üretimi neredeyse yok, ilaç ithal etme oranı %60'larda. 2004'ten itibaren ilaçlar "Referans Fiyat Uygulaması" ile fiyatlandırılıyor, yani en düşük fiyat "gerçek" kabul ediliyor ve aradaki fiyat farkı hastalardan alınıyor.

Önceki yıllarda zam oranına ocakta karar verilir ve şubatın son haftası uygulanırdı, bu yıl şubatta karar verilip 5 gün içerisinde uygulandı. Değişikliğin sebebi, döviz kurlarındaki hızlı dalgalanmanın patronların kârının azaltmamasını garanti altına almaksa devlet, insanların sağlığını değil, patronların kârını gözetiyor demek.

İlaç zammın açıklandığı dönemlerde patronların genel tavrı, açıklamanın hemen ardından ilaçların piyasaya sürülmesini yavaşlatmak ve şubatta yeni zam oranı ile satışa sunmaktır. Bu arada ilaç, tezgâh altından fahiş fiyata satılıyor. İnsanların sağlığı kimin umurunda?

Türkiye'de 2020 rakamlarına göre 5 milyon insan sigorta primini ödeyemiyor. Bunlar, geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olduğu için sigorta primini ödemekle yükümlü olanların sayısı. Türk Tabipler Birliği'nin paylaştığı sayılara göre prim ödeme yükümlülüğü olmayanlarla birlikte Türkiye'de 14 milyon 400 bin kişi sağlık hizmetine ulaşamayacak kadar yoksul. Her yıl çıkarılan kararname ile bu insanlar hastanede muayene olabiliyor ama ilaçlarını ceplerinden almak zorunda. İlaçtaki zam, en çok onları vuracak.

İlaçlara yapılan zam primini ödeyemeyen insanları direkt etkiliyor, SGK primini ödeyebilenleri ise ilaç ve reçete katılım payı, ilaç fiyat farkı üzerinden etkiliyor. Oysa temel sağlık hizmeti herkese eşit, koşulsuz ve ücretsiz olmalı.

Enflasyon, ulaşım zammı, ilaç zammı ile asgari ücret zammı eriyip gidiyor.

Eczacıların aktardığına göre, bu yıl zam oranlarının açıklanmasından hemen önce hayati önem taşıyan şeker hastalığı, kalp hastalığı ve psikiyatrik hastalıkların ilaçları depolarda tükenmiş. Çünkü ilaç tekelleri kârlı bulmadıkları için Türkiye'ye ilaç satmıyor.

Hiçbir patronun edeceği kâr, insan sağlığından önemli değil. Israrcı olmamız gereken şey insan sağlığı ve insanca yaşamaktır, patronların kârı değil. (01.03.2020)

"Mazlumu korumaktan" ölüme göndermeye

Suriye ile siyasetinde Batı'dan istediği desteği alamayan Erdoğan, sığınmacıları şantaj aracı olarak kullanmaya başladı. Böylece eleştirdiği siyasetçilerden hiç farklı olmadığını da göstermiş oldu.

ABD başka olmak üzere batılı emperyalist ülke yönetimleri, Suriye'deki savaştan ve savaşın neden olduğu tüm acılardan doğrudan sorumlu. Ancak sonuçlarını üstlenmek istemiyorlar. Topraklarına gelen göçmenler nedeniyle çok sıkıştıklarında, Türkiye ile göçmenlerin engellenmesine yönelik para karşılığında anlaşma yaptılar. Erdoğan da onlarla aynı fikirde olduğundan anlaşmayı kabul etti. Geçen süre içinde Avrupa Birliği ülkeleri, farklı nedenlerle söz verdikleri parayı eksik gönderdi. Kısıtlama ve parayı kullanım şartları getirdi yani sorun çıkardılar. Öte yandan sığınmacı sayısı durmadan artmaya devam etti. Hatta Suriyelilere Afganlar, İranlılar, Kırgızlar, Pakistanlılar gibi anlaşmaya dahil olmayan ancak ülkelerindeki çatışmalardan ve yoksulluktan kaçan diğerleri eklendi.

Batılı siyasetçiler, yıllar içinde göçü durdurmak için kıllarını kıpırdatmadı tam aksine çıkarları için Libya'da çekiştikleri gibi yeni göç bölgelerini de kışkırttılar. Ortadoğu'yu yıkan, yangın yerine çeviren ABD başkanı Trump, göreve geldiğinde bölgedeki askerleri geri çekme gerekçesi olarak "IŞİD artık Erdoğan'ın sorunu" dedi, göçle ilgilenmeyeceğini ilan etti.

Erdoğan, Batıdan para gelirken sığınmacıları çok iyi kullandı, "mazlumun koruyucusu dünya lideri" pozlarıyla oya devşirdi. Oysa Suriye'deki savaşın bir sorumlusu da bizzat AKP siyasetleridir. Daha savaş başlamadan sınırda çadır kurup Suriyelilere gelmeleri için çağrı yapan, bir bomba atıp savaşı başlatmayı tasarlayan kendi atadığı yöneticilerdi. Para sorunu başlayınca sızlanmaya başladı.

Erdoğan kendi iktidarı zora girdiğinde ne kadar acımasız olabileceğini kulakları sağır gözleri görmez emperyalist yöneticelere gösterdi. Elbette bunu da çaresiz çocukları, kadınları, erkekleri maşa gibi kullanarak yaptı. Bu iğrenç siyaset, emperyalistlerinkiyle yarışacak düzeyde. Ölenlerin sorumluğu, kapıları açmayan emperyalist ülkelerin yöneticeleri kadar Erdoğan'ın da omzundadır.

Bugüne kadar sığınmacılara kalkan olan AKP'li siyasetçiler, askerlerin ölmesinin sorumlusu sığınmacılarmış gibi göstererek bir gün içinde çark ettiler ve CHP'li, MHP'li gerici siyasetçileri aratmayacak ayırımcı sözler sarfederek ne kadar ikiyüzlü olduklarını da gösterdiler. Sığınmacılar kimsenin umrunda değildi.

Yüz bini aşkın insan, çoluk çocuk, hasta, yaşlı, bazısı işinden çıkarak, bazısı elindeki avcundakini feda ederek Erdoğan'ı dinleyip sınıra koştu. Zengin Avrupa ülkeleri birtekini bile almamak için vahşi hayvanlar gibi davranıyor; göçmenleri itip kakıyor, suda boğmaya çalışıyor, gaz bombasıyla durduruyor. Aynı Avrupa ülkeleri göçmen arıyor; elbette sadece eğitimlileri almak istiyor. Yoksulları kimse istemiyor. Oysa bu insanların ülkelerinin yoksul olması, ülkelerindeki çatışmaların ve savaşların sorumlusu Avrupalı efendilerin çıkar düzenidir. Eşitsizliği dünyaya dayatan ve bunu sürdürmek için vahşileşen aynı emperyalist devletlerin egemenleridir. Erdoğan onlarla aynı dili konuşmaktan aynı tavrı almaktan başka bir şey yapmıyor. Sonuç olarak hep aynı safsata. Bu siyasetçilere güvenmek, onlardan bir çözüm beklemek ölümcül bir tehlike. (04.03.2020)

Yaşasın 8 Mart

Bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe, kadına yönelik şiddetin artması damga vuruyor. Kadınların yaşadığı her türden ayrımcılık, yoksulluk ve yoksunluk, cinsiyetçi baskı, ekonomik eşitsizlik sürüyor ama can güvenliği yakıcı bir hal aldı.

Buna rağmen, siyasi iktidar, dinci gericilere ödün vermek için kendi kabul ettiği koruyucu haklardan geri adım atmaya hazırlanıyor.

Dincilerin bir süredir dillerinden düşürmedikleri İstanbul Sözleşmesi'nin gözden geçirileceğini bizzat Erdoğan açıkladı. Aile içi şiddeti, çocuk yaşta evliliği suç sayan; kadına ve çocuğa yönelik şiddeti önlemeyi, bildirmeyi ve cezalandırmayı kamunun görevi sayan sözleşmenin değiştirilmesi gündemde.

Bu düzende kanunlardan bir çözüm beklemek boşuna, bu alanda da aynı durum geçerli; kanunlar sözleşmeye uygun şekilde değiştirilmedi, görevliler uygun çalışmıyor, gerekeni yapmıyor.

Fakat İstanbul Sözleşmesi 'nin gözden geçirilmesinin sonucu olarak, cinsel saldırıdan hapse atılan bir grup erkek için büyük gürültü kopartılıp tüm kız çocukları için daha tehlikeli bir ortamın yolu açılıyor.

Aslında amaçlanan ne hapiste yatan saldırganları ne de saldırganıyla evlendiğinde yaşamının düzeleceği söylenen mağdurları kurtarmak.

Dinci gericiler; kadını özgürleştirecek, cinsiyetçi toplumun her zaman örtüştüğü dinci baskıdan koruyacak en küçük iyileştirme olmasın istiyorlar. Kadın, bu düzenin en küçük kırıntısından destek alamasın; ayakları üzerinde durmak için dayanak, moral bulamasın istiyorlar. Kadını çaresiz, muhtaç, teslim olmuş görmek istiyorlar.

8 yıllık temel eğitimin sonucu olarak ortalama evlenme yaşı hızla 2 yıl yükselmişti. Doğurma oranında düşme, kadınların çalışma isteğinde artış olmuştu. Bunların sonucunda hemen alarm zilleri çaldı; lafta 12 yıl denerek okula gitme zorunluluğu 4 yıla indirildi; çalışmayıp evde oturarak yaşlı, hasta, sakat ve çocuğa bakan kadına para ödemesi başlatıldı. Üstüne bir de Erdoğan "3 yetmez, 4 çocuk yapın" demeye başladı.

Kadınlara yönelik gerici ve baskıcı uygulamalar bizzat devlet eliyle hazırlanıyor ve dayatılıyor.

Dinciler, bu işin en gönüllüleri. Buradan ekmek yiyorlar. Kadının ne yiyeceğinden nasıl yiyeceğine, ne giyeceğinden aklınıza gelen her şey tele-vaizcilerin çok önemli konuları. Hiçbiri hiçbir zaman ücretini ödemediği işçiyi işten atan, ölümüne işçi çalıştıran, kadın işçisini taciz eden, vuran, işçinin tazminatına el koyan patrondan; görevi olduğu halde şiddete uğrayan kadını, çocuğu görmezden gelenlerden bahsetmez.

Her şeye rağmen, kadınların mücadelesinin ve başarısının anısı olan 8 Mart, her sorunla başa çıkma gücümüz olduğunu hatırlatıyor. İşte bu nedenle "Yaşasın 8 Mart (05.03.2020)

Üretmek yasak ama satmak yasak değil!

Tarım bakanlığı 2011 yılından beri uygulanan Türk gıda koteksi yönetmeliğinde değişikliğe giderek taklit bal, pekmez, peynir ve karışımı ürünlerin üretimini yasakladı.

Ancak yönetmeliğe "uyum zorunluluğu" başlıklı geçici bir madde ekleyerek ürünlerin bu yıl sonuna kadar kadar piyasada kalmalarına izin verdi.

Eğer bu ürünler, Tarım bakanlığının belirttiği üzere halk sağlığına tehdit oluşturmaktaysa daha önce üretilmesine veya yıl sonuna kadar satışına neden izin verildi? Eğer tehdit değilse üretimi neden yasaklandı?

Gerçek peynir, pekmez ve balın ucuz bir alternatifi olması dolayısıyla birçok insan tarafından tüketimine en başta izin verilmişti. Şimdi ürünlerin üretimi yasaklanmasına rağmen patronların depolarının boşaltılmasını sağlamak, stoklarını tüketmeleri isteniyor.

Sadece gıdada değil; termik santrallerde, iş güvenliği kanunlarında, plastik kullanımında, deprem yönetmeliklerinde hep aynısı yapılıyor.

Bakanlık, aldığı kararla, patronların zarar etmesini ve onlarla ilişkilerinin bozulmasını istemiyor. Patronun cebinden tek kuruş eksilmesin kaygısıyla kazancını garantilemek isteniyor. İnsan sağlığını ise hiçe sayıyor. (02.03.2020)

ABD

Coronavirus'ün ortaya çıkardığı sağlık sistemi açıkları

Yeni Coronavirus salgınının yankısı artmaya devam ediyor, hayatını kaybedenlerin sayısı 600, 800, 1.000 derken 2.000'i aştı. Tüm haber kaynakları, bu yeni ölümcül hastalığın yayıldığı ilk yer olan Çin'e odaklanmamızı istiyor.

Çin belki bu ölümcül salgının başlangıç yeri olabilir ancak Amerika Birleşik Devletlerinde de benzer bir ölümcül salgın mevcut, 1 yılda 20, 30 hatta 54 milyon insana bulaşan ve sadece geçen yıl 61 bin kişinin hayatını kaybetmesine sebep olan bir salgın – grip salgını.

Yine de, grip baş edilmesi daha kolay bir hastalık. Ve ülkelerin baş edecek silahları mevcut. Tıp bilimi çeşitli grip virüslerinin genetiğiyle ilgili epey bilgi sahibi. Aşıların, gribi nasıl önlediğini ya da etkisini azalttığını bilim insanları biliyor.

Yine de gribe yakalanan insanlar için halk sağlığı görevlilerinin söylediği şey aynı: "Evde kalın, dinlenin, sıvı tüketin" – bir kişinin iyileşmek ve başkalarına grip bulaştırmamak için yapabileceği en basit şey budur.

Buna rağmen geçen yıl ABD'de 61 bin kişi grip yüzünden hayatını kaybetti –en önemli sebep ise bu önlemlerin ciddiye alınmaması.

Evet, aşıların tümüyle etkili olmadığı doğru. Elbette yüzde yüz etkili değiller çünkü ilaç şirketlerinin araştırma bütçesinin önceliği grip aşısı değil. Hatta grip aşısıyla ilgili çalışmalar devlet üniversiteleri ve vakıfların fonladığı enstitüler tarafından yapılıyor ve bu çalışmalara ayrılan devlet fonlarında kısıtlamaya gidiyor.

Yeni bir aşı geliştirilip kendilerine sunulsa bile ilaç şirketleri bu aşıyı üretmek için kılını bile kıpırdatmıyor. İlaç şirketleri kâr için çalışıyor ve her yıl yenilenmesi gereken grip aşısı, yeterince kârlı bir iş değil. Bu sebeple ilaç şirketleri yeterince grip aşısını gerektiği zamanda üretmiyor.

Bazı insanlar aşılanmayı umursamıyor, bazısı ise aşının hastalıktan daha zararlı olmasından korkuyor. Şaşırtıcı değil. Kâr amaçlı sağlık düzeni, güvensizliğin artmasına sebep oldu.

Tüm bu problemlerin arkasında çok basit bir soru yatıyor: İnsanlar grip olduklarında neden evde kalıp dinlenerek geçmesini beklemiyor? Neden hasta insanlar işe, hasta çocuklar ise kreşe veya okula gidiyor? Neden hasta insanlar, temas ettikleri herkesi riske atıyor? Çünkü tam da bu yolla grip ve benzeri salgınlar dünya çapında salgına dönüşüyor.

Bunun nedenini hepimiz biliyoruz. Birçoğumuzun iş yerinde sağlık izni yok. Birçoğumuzun patronu grip benzeri şikayetlerimiz olduğunda izin istediğimiz işten çıkartmaya kalktı. Bu sorun sadece işgücüne katılan yetişkinlerle ilgili değil. Grip benzeri salgınlara en hassas olanlar çocuklar, yaşlılar ve bağışıklık sistemi zayıflamış olanlar.

Kaç patron hasta çocuğumuza, evimizdeki yaşlıya ya da belki komşumuza bakmamız için bize ücretli izin verir ki? İzin istemeye kalktığımız anda tehditler duyarız. Her şirket daha fazla kâr için sağlık yönergelerini göz ardı eder. Gözünü kâr bürümüş kapitalist toplum bir salgının dünya çapında salgına dönüşmesi için ihtiyacı olan her şeyi barındırıyor.

Daha sağduyulu bir toplumda - ki bu toplum herkesi etkileyen problemleri hep birlikte ele alan bir toplumdur - sağlık çalışmaları öncelikli olur.

Hiç kimse belli bir hastalığı geçirirken çalışma baskısı altında olmaz. Toplum, en hassasların yani çocuklar, yaşlılar ve bağışıklık sistemi zayıf olanların bakım yollarını planlar. Yaşlılar, patronlar için işe yaramaz olduğundaki gibi bir kenara atılmaz.

Aşırı sağcılar, oturup Çin için üzülmemizi istiyor. Unutun bunu! Dünyada hiçbir ülkenin (ABD de dahil olmak üzere) geliri, bilimi ya da teknolojisi, tüm toplumun iyiliği ve ihtiyaçlarına hizmet edecek şekilde organize edilmemiş durumda.

Asıl dert edip üzülmemiz gereken sorun bu.

The Spark (02.03.2020)

Almanya

Siyasi kargaşa ve aşırı sağın gelişmesi

5 Şubat'ta, küçük sağcı FDP'nin yerel lideri Kemmerich, aşırı sağ (AfD) ve Hıristiyan Demokrat (CDU) milletvekilleri sayesinde Thüringen eyaleti başkanı seçildi.

Aşırı sağ sayesinde hükümet başkanı olmak... Bu tabu 1945'ten beri kırılmamıştı. Bu gelişme farklı şehirlerdeki CDU, FDP ve AfD yerel merkezlerine yönelik bir öfke dalgası yarattı ve gösterilere sebep oldu. Ertesi gün yeni başkan istifasını açıkladı.

CDU yetkililerinin istifası ve görevden alınması ortaya bir rezaleti çıkardı. Şansölyenin yardımcısı Annegret Kramp-Karrenbauer eyalete gönderildi ancak partisinin bölgesel liderlerini ikna edemedi. Bazısı hala haklı olduğunu düşünüyor. Annegret Kramp-Karrenbauer, 10 Şubat'ta yaptığı açıklamada herkesi şaşırttı, Merkel'in başarılı olması için aday olmaktan vazgeçti ve CDU liderliğinden istifa etti.

Bu siyasi karışıklık aşırı sağın başarılarının sonuçlarından biri. Parlamentoları yenilemek için yapılan seçim 2019 sonbaharında üç Doğu eyaletinde yapıldı. AfD yükselişte. Her seferinde katılanlar yani CDU, SPD (Sosyal Demokratlar) veya Die Linke (radikal sol) kendini AfD'ye karşı siper olarak sundu ve bu nedenle üçü de oylarını artırdı.

Son seçimin yapıldığı Thüringen eyaleti, SPD ve Yeşiller ile koalisyonda olan Die Linke liderliğindeki tek eyalet (2014'ten beri) idi. Ekim 2019'da Die Linke'nin %31 ile Almanya'da en çok oy aldığı yerdi. Bu sonuç Die Linke'nin lideri Bodo Ramelow için bir zafer gibi görünüyordu ve yeniden seçilebilirdi. Bununla birlikte Die Linke, SPD ve Yeşiller; oyların %45'i ile çoğunluğa sahip olamamıştı. Diğer iki eyalette olduğu gibi AfD ikinci sırada, oyu %23 ve 2014'tekinin iki katından fazla.

Bu nedenle AfD bölge lideri, 1 Kasım itibariyle CDU ve FDP yerel liderlerine "yeni işbirliği biçimleri" öneren bir mektup gönderdi. Gizli müzakereler, bir yıldırım etkisi yapmış olan 5 Şubat seçimine kadar devam etti. Hiçkimse oyların sadece %5'ini alan FDP'nin hükümeti yönetmeyi isteyeceğini hayal etmiyordu. Ancak AfD, CDU ve FDP'nin desteğiyle Kemmerich, eski başkan Ramelow'u tek bir oyla yendi.

Bu durum siyasi bir darbeye dönüştü ve anti-komünizm doluydu çünkü amaçlardan biri Ramelow'u sepetlemekti. Linke hükümeti, burjuvaziye karşı çok sorumlu davrandı. Buna rağmen eski Doğu Almanya kökenli bir siyasi parti olduğu ve kitleleri dikkate alan bir dil kullandığı için gericiler ve anti-komünistlerin nefretini üstüne çekti.

Kriz şu anda CDU'yu böldü ve belki de dağılmaya götürecek. Merkel'i takip eden merkez sağ çevresinde gerici bir kanat oluştu ve Merkel rotasını sola kırdı suçlayıp AfD ile koalisyon amaçlıyor.

CDU / CSU'nun çoğunluğunun AfD'ye eğilimi ne yeni ne de şaşırtıcı. AfD'li politikacıların çoğu CDU'dan geliyor, diğerleri CDU kökenli olmamasına rağmen AfD'yi koruyor. Örneğin eski iç istihbarat başkanı gibi. CDU ve AfD bazen Die Linke'ye karşı ortak dile sahip.

Dolandırıcılık her iki tarafın ifadelerinde görülüyor: CDU, Saksonya'da olduğu gibi işine geldiğinde, AfD'ye karşı baraj olma pozu veren kampanya yapıyor. AfD'ye gelince, Merkel veya diğer iktidar partisi yetkililerine yönelik tehditlere varan kışkırtıcı, saldırgan tavır alıyor; politikacılara, göçmenlere veya militanlara karşı saldırı hazırlayan faşist grupları silahlandırıyor. Yine de, fırsatçı ve çıkarcı yaklaşımla hareket etmekten çekinmiyor ve aynı CDU ile müttefik olmakta tereddüt etmez.

Siyasi sistemi çökerten AfD'nin kendisi de çökmeye yakın. AfD, çelişkili pozisyonlarla saygın olmak isteyen, seçmen çoğunluğunu kazanarak oy sandığı aracılığıyla iktidara gelmek isteyen kanat ile Nazizm'den ilham aldığını saklamayan hızlı gelişen kanat arasında parçalanıyor.

5 Şubat seçiminden sonra öfkeye katkıda bulunan şey şudur. AfD'nin faşist kolu Thüringen'deki parti lideri Höcke tarafından yönetiliyor. Bir FDP yerel hükümet başkanının seçilmesine yol açmak için ipleri çeken kişi Höche'dir. Kendisi yükselişte ve artık tüm partiyi yönetme hırsını gizleyemiyor.

Hiçkimse krizden çıkış yolunu bilmiyor… Ancak hükümet partilerinin aşırı sağa karşı herhangi bir koruma sunamayacağını Thüringen örneği açıkça gösterdi. Sadece işçi sınıfı, saldırıları ve işten çıkarma planlarını arttıran işverenlere ve hizmetindeki hükümete karşı hem kendi sınıfı hem de toplumun tümü için yeni bir çıkış yolu açabilir ve ırkçılık zehrini yok edebilir. LO (19.02.2020)

Brezilya

Petrobras'ta grev

1 Şubat'tan bu yana, derin su madenciliğinde dünya lideri ve 18 ülkede faaliyeti olan çok uluslu petrol şirketi Petrobras'ın 69 bin çalışanının üçte biri grevde.

Brezilya'nın en büyük şirketi olan Petrobras, yıllık 90 milyar dolarlık gelir, 7 milyar dolardan fazla net kâr ile Brezilya'nın GSYİH'sinin %6.5'ini sağlıyor. Devlet bütçesine yılda 40 milyar dolar katkıda bulunuyor. Grev 56 petrol platformu, 23 petrol terminali, 11 rafinerileri ve 13 Brezilya eyaletindeki 7 termik santrali etkiliyor.

Grevin nedeni, ülkenin güneyindeki Parana'daki bir gübre fabrikasının kapatılması. Gübre fabrikası, Petrobras'ın faaliyetlerini çeşitlendirdiği için 2012'de satın alındı. Dünya petrol fiyatının düşmesi ve Brezilya'da bir siyasi-mali skandalın ardından, şirket borçlarını bitirmek ve ana faaliyet olan petrol alanına çekilmek istiyor. Fabrikanın kapatılması, kadrolu 400, taşeron 600 işçiyi, yani 1.000 işçiyi, işsiz bırakacak. Sektördeki tüm sendikaları bir araya getiren tek petrol tankerleri federasyonu (FUP), Petrobras'ı 2019'te imzalanan anlaşmaya saygı göstermediği için eleştiriyor. Fabrikanın kapatılması, uzun süredir hazırlanan küçültme ve özelleştirme politikasında bir adım.

Brezilya Cumhurbaşkanı Bolsonaro, 2022'de görev süresinin sonuna kadar hızla bu işleri bitirmek istiyor. Ekonomi Bakanı Guedes, "özelleştirilmeyeceği düşünülen büyük parçalar var ama bu sonuca varacağız" dedi. Doğalgaz boru hatları 8.6 milyar dolara satıldı, açık denizlerde açık artırmalar devam ederken, Brezilya devleti 10 milyar dolardan fazla hissesini sattı. Büyük güçler ve bankaları zaten Petrobras'ın büyük kısmına sahipti. Emperyalist ülkeler kulübünün üyesi olmayan Brezilya'da bu büyüklükteki çok uluslu bir şirketin battığını görmeye kızmazlar.

Grevciler, gübre fabrikasının kapanmasına ve Petrobras'ın özelleştirilmesine karşı çıkıyor, aynı zamanda kitlelere uygun bir fiyat politikası öneriyor. Uluslararası fiyatlar ile Brezilya fiyatlarının aynı seviyede olmasına karşı çıkıyorlar. Mutfaklarda kullanılan yakıt ve gaz fiyatının yarıya indirilmesini istiyorlar. 17 Şubat'ta mücadeleye katılan kamyoncuların da istediği bu. FUP sendikası, Pernambuco şehrinde 200 tane gaz tüpünü 16 dolar yerine 9 dolara satışa sunuldu. Sendikalar, benzin istasyonlarında yakıt dağıtımını engellemenin söz konusu olmadığını açıkça belirttiler. Ancak Petrobras, yeniden yapılandırılması masraflarını işçilere ödetmeye kararlı. LO (19.02.2020)

Tüyler ürpertici kadın cinayetleri

9 Şubat'ta Meksika'da 46 yaşındaki bir mühendis 25 yaşındaki eşi Ingrid'i öldürdü ve bağırsaklarını boşalttı. Bu vahşi cinayete 14 Şubat'ta Mexico City sokaklarında kadınlardan büyük tepki geldi.

Bazıları, feministlerin mor eşarplarını veya kürtaj hakları savunucularının yeşil eşarplarını giyerek protesto ettiler ve "bu son olmalı" dediler. Birçoğu, misillenme korkusuyla maske taktı veya makyajla yüzünü sakladı. Ülke genelinde yedi eyalette bu genç kadının anısına miting ve toplantılar oldu.

Kurbanın mesajları ve katilin itirafı, hem kadınların iğrenç bir suça karşı öfkesine hem de kağıt tüccarlarının vahşiliğine katkıda bulunan magazin gazetelerinde yayıldı.

Meksika toplumu, insan hayatının en değersiz olduğu Amerikan toplumlardan biri. Çeşitli mafyalar tarafından gangrenli hükümet partileri, her zaman çıkar ilişkileriyle müşteri listesindeler, uyuşturucu kaçakçıları ise şiddet uygulayarak veya kendilerine karşı gelenleri öldürerek veya daha sıklıkla satın alarak susturuyor.

Kadın cinayetleri, Meksika'nın kuzey sınırındaki taşeron fabrikalarda çalışan kadın işçilerde uzun zamandır yaygın. Fakat 2015'ten beri, eşleri tarafından öldürülen kadın sayısında patlama oldu. 2019'da 1.006 kadın cinayeti vardı ve 2015'e kıyasla %145 arttı. 15 yaşın altındaki her 10 Meksikalı kadından altısı, fiziksel ve cinsel saldırı kurbanı. Ancak büyük çoğunluğu şikayet etmiyor, çünkü polis takip etmiyor ya da istismar edilen kadınlara her yerde aptalca cevap veriyor: Refakatsiz çıkmak ya da çok kısa etek giymemek gerekli.

Başkanlık Sarayı'nın önünde protestocular, Başkan Andrès Manuel Lopez Obrador'u kadın cinayetlerine karşı harekete geçmeye çağırdı. "Başını kuma gömmeyeceğini" söyledi ancak şu ana kadar ABD'ye ulaşmaya çalışan göçmenlere karşı daha etkili. İçişleri Bakanı "kadınların talepleri bizim önceliğimiz" gibi yuvarlak bir laf etti. Ancak kadın cinayetleri yıllardan beri gündemde. Daha kötüsü sayısı gittikçe artıyor.

"Beni arkadaşlarım koruyor, polis değil" diyerek protesto eden kadınlar yolsuzluğa bulaşmış bir devlete pek güvenemeyeceklerini haykırdı. Birkaç Latin Amerika ülkesinde; Şili, Arjantin ve El Salvador'da kadınların son aylarda harekete geçmesi bu durumun Meksika'ya özgü olmadığını gösteriyor. LO (19.02.2020)

Not: Bazı medya haberlerine göre Meksika'da son yıllarda ortalama her gün 10 kadın cinayet kurbanı oluyor.

Ekonomik durum II

Dünyanın en yoksul 76 ülkesinin borcu 2009'dan bu yana iki katına çıktı!

Büyük burjuvazinin finans kuruluşları verdikleri borcu geri alabilmek için yoksul ülkelere hangi bedelleri ödetmeye hazır olduğunu Arjantin'in geldiği son durum gösteriyor. Üstelik Arjantin bu ülkelerin en yoksulu değil!

Yatırım, isthdam ve üretim durgunluğu, finansal işlem hacmindeki sürekli artışa tezat oluşturuyor. Finansın büyüklüğü artmaya devam ediyor. Bu büyüklüğün hammaddesi kredi, kredinin anlamı ise borç. 2008'deki finansal kriz bir uyarıydı. Bankacılık sistemi geçici olarak toparlandıktan sonra borçlanma artışı eskisinden daha şiddetli sürdü. Yaygın iflaslar nedeniyle bankacılık sistemini kurtarmak için dökülen para kamu borcunu tırmandırdı. O zamandan beri Avrupa ve Amerika merkez bankaları, likidite talepleri için büyük bankalara gişelerini açık tutuyor. Devletler durmadan borçlanıyor. OECD ülkelerinin kamu borcu, yani en sanayileşmiş ülkelerinin borcu, dünya GSYİH'nın %70'inden %110'una yükseldi (Natixis'in baş iktisatçısı Patrick Artus'un verileridir, "Finansı Disipline Sokma" adlı kitabından alınmıştır.) Borç masrafını finanse eden faiz tüm ekonomiyi parazitleştirir; devlet harcamalarında göreceli, bazen mutlak düşüşe neden olur; nüfusa yaramaz.

Finansın çeşitli bileşenleri –ödenmemiş krediler, tahviller, borsa kapitalizasyonu ve para arzı– hacim olarak büyümeye devam etti. Tümünün az ya da çok karmaşık menkul kıymetlere dönüşmesi, ticarileştirilmesi, birkaç yıl içinde dünya ekonomisinde hakim konuma sahip Blackrock tipi devasa finansal kurumların ortaya çıkmasına yol açtı. Bu finansal kurumların, doğrudan rekabet içinde olması gerekenler de dahil, neredeyse tüm büyük çok uluslu işletmelerde hisse senetleri var.

Kapitalizmin savunucuları, serbest rekabetin cazibesiyle övünürken, özel sermaye, devasa finans ahtapotu tarafından giderek daha fazla emiliyor.

Saygıdeğer seyahat acentası Thomas Cook, alacaklıların ve bankaların rekabetinin kurbanı oldu ve derisi yüzüldü. Alacaklı özel fonların, spekülatif oyunu da buna katkı yaptı. İflası için bahse girenler, kışkırtanlar, 250 milyon doları cebe attı. İflas, Thomas Cook'un dünya çapında 22 bin çalışanını işsiz kalması ile sonuçlandı. Üstelik, çok sayıda servis hizmeti, tur operatörü ve taşeron çalışanı işsiz kaldı. Yüz binlerce turistin ortada kalışından bahsetmiyoruz bile…

Finans, kapitalist ekonomiyi sadece finansal felaketle tehdit etmekle kalmaz. Aynı zamanda, hissedarlar için en acil kâr ve en yüksek kazanca göre yönetilen, en güçlüsü bile olsa, kapitalist işletmelerin yönetimini de değiştirir.

Yakın zamandaki finansal kriz giderek artan sayıda iktisatçı tarafından yapılan uyarılara rağmen; bankaların, büyük sigorta şirketlerinin, finans veya portföy yönetim şirketlerinin yani yatırım için parası olan burjuvazinin yararına yapılan finansal spekülasyonun yarattığı tehlikeleri herkesten daha çok gösterdi.

Altın fiyatının tırmanışı işaretlerden biri. Sarı metal, güvenli liman olma işlevine geri dönüyor. Bunun bir başka göstergesi, finans medyasının negatif faiz oranı çarpanı olarak tanımladığı şeye yansıyan ve zengin devletler ile büyük şirketlerin borçlarının fiyatındaki sürekli artıştır. Spekülatörler, tüm yumurtaların bir sepette olmasını istemez. "Körler memleketinde şaşılar padişah olur " sözü gibi, dolar cinsinden menkul kıymetlere veya o an daha güvenli görünen diğer menkul kıymetlere arada bir fazla talep olur.

Finansal bir kriz durumunda, tüm menkul kıymetlerin değer kaybetmesi muhtemel çünkü onların tek değeri, borçlunun geri ödeyeceğine duyulan güvendir.

2008 mali krizi, yalnızca ABD'nin korunaksızlığını değil, aynı zamanda başlangıç noktası olabileceğini de kanıtladı (1929'daki gibi).

"Benden sonrası tufan" deyimi tüm kapitalist sınıfın davranışına damgasını vurdu. Bu nedenle OECD'nin çığlığı olan "Hükümetler, belirsizliğin yükselen maliyetine karşı koyabilir ve daha fazla yatırım yapabilirler" söylemi sadece laftan ibaret.

Özel işletmeleri ikna edebileceklerine inanmayan burjuva düşünürler devletlerin müdahalesini teşvik edip şunu iddia ediyor: "Altyapı yatırımlarında yılda 6 trilyon dolarlık açık var (ulaşım, eğitim,

sağlık, telekomünikasyon, elektrik... alanlarında). Hükümetler, düşük faiz oranı borcu daha katlanılabilir hale getireceğinden yatırım yapmak için daha fazla para harcamalı.”

Evet, bu durum altyapıya yatırım ihtiyacı en gelişmiş emperyalist ülkelerde bile göze çarpıyor: Köprüler, yollar çöküyor, demiryolu hatları paslanıyor, postaneler kapanıyor... Fransa gibi bir ülkenin bile ön planda olmaktan gurur duyduğu sağlık sistemi acınacak halde.

Devletlerin yapacak bir sürü işi var ama yapacaklar mı? Finansa aktardıklarından geriye para kalacak mı? Finansal faaliyetlerden kâr edenler ile devlet yatırımlarının yeniden canlanmasından yararlananlar gerçekte aynı: Kapitalist işletmeler, sahipleri, hissedarları ve yöneticileri. Ancak bu, devlet bütçesini kamu yatırımlarına yönlendirmek veya finansı beslemek arasındaki çıkar çatışmasını değiştirmez.

Yakında hükümetlerin tercihini göreceğiz. Birkaç yıldır, mevcut kamu hizmetleri dahil, kamu işletmelerinin kalıntılarını özelleştirme yarışı var. Bazı sektörlerde en kârlı olanlar özelleştirilirken bazıları kamulaştırılıyor. Hatta daha önce özelleştirilenlerin yeniden gözden geçirilmesi söz konusu.

Uzun yıllar boyunca burjuvazinin siyasi sözcüleri tarafından "büyüme" kelimesi sadece finansal büyümeyi göstermek için kullanıldı. Emperyalist çağdaki kapitalist ekonomi, işletmelerin üretim kapasitesi ile piyasasının satın alma gücü arasındaki yaşanan kapitalizmin temel çelişkisine her zaman tosluyor. Bu çelişki, kriz ve krizin sonucu olan artan finansallaşma ile daha da kötüleşti.

Kapitalist ekonomi, genlerinde ekonomik genişleme taşır. Ancak Troçki'nin belirttiği gibi kapitalizmin gerilemesiyle birlikte, kriz ve kitlesel işsizlik dönemleri uzar, ekonomik canlanmalar kırılganlaşır ve finansal faaliyetlerle direkt olarak ilgili hale gelir.

Ekonominin finansallaşmasının sonuçları, kapitalist işletmelerin kısa vadeli kâra yönelmesine sebep olur ve kapitalist ekonominin temellerini zayıflatır.

Finansal işlemler, kâr yaratmaz. Sadece kârın en güçlüye en uygun şekilde dağıtılmasını sağlar. Kâr fabrikaları çalıştıran, madenleri çıkarıp işleyen, nakliye ve dağıtımı sağlayan, hizmetleri işleten milyonlarca işçinin sömürülmesi ile elde edilir. Tüm bu ekonomik faaliyetler, ekonomiyi çalıştıranların sömürüsüne bağlıdır.

Kapitalist sınıfın kâr hacmini üyeleri arasında bölüştürme şekli ne olursa olsun, toplam kâr hacmini arttırmanın ve korumanın tek yolu sömürüyü arttırmak ve kârı beslemek için işçi sınıfından daha fazla şey almaktır.

Büyük sermayenin doğrudan ya da devlet aracılığıyla artan vurgunları, zamanımızın çürüyen kapitalizminin hayatta kalma mantığı. Hükümetlerin siyasetleri ne olursa olsun bu böyle devam edecek.

Bu gidişatı engelleyebilecek tek güç, işçi sınıfının kolektif gücüdür. Buna rağmen en güçlü mücadele bile bu eğilimi sadece biraz engelleyebilir. Bütün toplumun karşılaştığı esas sorun, kapitalist toplumda sömürülenler sınıfının çıkarlarını korumak değil, kapitalizmi devirmektir.

1867'de yayınlanmasına rağmen Marx'ın Kapital'i, 21.yüzyılda sermayenin durumunu ve işleyişini, Piketty'nin güçlü tablo ve grafiklerine rağmen daha fazla aydınlatıyor.

Marx, “Feuerbach Üzerine Tezler”de: Filozoflar dünyayı sadece farklı şekillerde yorumladılar; önemli olan onu değiştirmektir, dedi. Marksizmi sadece dünyayı yorumla aracına indirgemek içeriğinin özünü boşaltmaktır.

Modern kapitalist ekonominin eğilim çizgisinin en çirkin yanlarından biri finans şirketlerinin mutlak hakimiyeti altında büyük sermayenin küçük sermayeyi tamamen etkisi altına alması ve küreselleşmeyle birlikte planlı ekonomiye doğru evrimidir. Bu eğilim uzun zamandan beri üretim araçlarının özel mülkiyeti olmadan, piyasalar olmadan, rekabet ve sömürü olmadan da zorunlu ve mümkün gözüküyor.

Troçki'nin geçiş programında yazdıklarını aktarırsak, “proleter devrimin nesnel şartları sadece olgun değil, çürümeye başladı.” Troçki'nin ifadesi; kapitalizmin emperyalist çöküş dönemindeki evrimini, siyasi yaşam, kültür, sosyal ilişkiler ve hatta bireysel davranışlarının çok sayıdaki yönünü ve bugünkü sonuçlarını özetliyor.

İnsanlığın geleceği keşfedilecek yeni bir fikre bağlı değil. İnsanlığın geleceği, işçi sınıfının görevinin bilincine ulaşması ve tarihi sorumluluğunu görüp insanlığın kurtuluşu için gerekli olduğu teoriye, yani Marksizm’e sahip çıkmasına bağlı. İşçi sınıfı bu bilinç ve görevleri yerine getirecek bilince ulaşanları birleştirip toplumsal devrimi gerçekleştirmeli. LO (07.09.2019)

Engels 200 yaşında

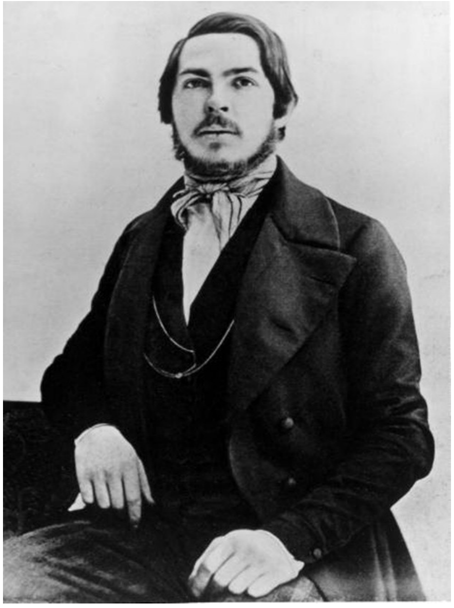
Engels bundan tam 200 yıl önce 1820 yılında Almanya'nın Ren eyaletinde doğdu. Bu eyalet Almanya'nın sanayi açısından en gelişkin ve tarihsel açıdan burjuva demokratik hukuki çerçevenin en ileri olduğu eyaletti. Zengin bir kapitalistin çocuğu olarak doğan Engels, sıklıkla ifade edilenin aksine mütevazi bir hayatı tercih etti.

1864'te babası ölene kadar Engels basit bir memur olarak çalıştı. Babası öldükten sonra, şirketin başına geçen Engels devamında tüm miras haklarından feragat ederek -1870'te - işin başından ayrılıp kendini tamamıyla devrimci politik faaliyete adadı.

Devrimci Marx ve Engels ilk kez 1842'de Köln'de tanıştı. O sırada Marx, Ren Gazetesinin editörü, Engels ise Prusya hükümetini eleştiren yazılar yazan bir gençti. Engels 1844'te Londra'da, Çartistlerle ilişki kurmuştu ve o dönem zaten güçlü olan İngiliz işçi sınıfını izlemşti.

Kapitalizmin ilk eleştirisini tam bu zamanlarda yazdı. 1844'te yayınladığı *İngiliz İşçi Sınıfının Durumu* kitabı, izlenmlerinin ürünüydü.

Engels, 1844'te, Paris'e Marx'ı ziyarete gittiğinde kopmayacak dostluk ve yoldaşlık ilişkisine adımı atıldı.

1845'te beraber yazdıkları *Kutsal Aile* kitabı birlikte yürüttükleri ilk çalışmadır. 1848'te *Alman İdeolojisi* ve *Komünist Manifesto* ortaya çıktı.

Çoğu zaman yalnızca devrimin teorisyeni dense de pratik devrimci faaliyette de bir o kadar var oldular. 1848-1849 Alman devrimi içerisinde 'Komünist Birlik' adında, programları Komünist Manifesto olan örgütleriyle, Marksizm'in ilk devrim sınamalarını verdiler. Bu hareket ciddi bir ayaklanmaydı. Engels ayaklanma içerisinde elde silah devrimcilik yaptı. Bu deneyim bir zorunluluk olarak onları işçi sınıfının enternasyonal örgütünü kurmaya itti ve 1864'te I. Enternasyonali örgütlerler.

Marx, 1883 yılında öldükten sonra Engels'in işi daha da zorlaştı. 1867'de yalnızca ilk cildi yayınlanan *Kapital*'in diğer ciltlerini yayınlamak artık onun görevi oldu. Bugün hala Engels'in düzenlediği Kapital ciltlerini okuyoruz. Bunların dışında Engels, Marx hayattayken de öldükten sonra da Marksizme çok önemli katkılar yaptı. *Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm, Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni, Konut Sorunu, Tarihte Zorun Rolü* eşsiz katkılarının yalnızca bir kısmı.

"*Bir ömür boyunca, bana uygun düşen işi yaptım, yani ikinci keman oldum; doğrusu alnımın akıyla, az çok bu işin üstesinden geldiğime inanıyorum. Ve Marx gibi olağanüstü bir birinci kemana sahip olduğum için mutluyum."*

Engels çoğunlukla Marx'la beraber anılageldi ancak tek başına değerlendirildiğinde bile bir deha ve mücadeleci bir devrimciydi. Yalnızca 24 yaşında kaleme aldığı *İngiliz İşçi Sınıfının Durumu,* bile bunu kanıtlıyor. İki devrimcinin on yıllar boyu süren yoldaşlık ve dostluğunu Marx'ın, Engels'e yazdığı bir mektuptan alıntıyla tarif edelim:

"Senin de bildiğin gibi, her konuda geç kalırım ve her zaman senin ayak izlerini takip ederim." (28.02.2020)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1,5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı-: 10 TL/ 5 Pound.